

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

1. VELJAČE, 1903

BROJ 3

SADRŽAJ

Pravo stado, ne obor	391
Pavao u Korintu	392
„Znanje nadima, a ljubav izgrađuje”	395
„U moje ime” (pjesma)	398
Zanimljiva pisma	398

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je bližu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

PRAVO STADO, NE OBOR

Mnoge Gospodnje ovce zatvorene su iza različitih ljudskih vjeroispovijesti te su na taj način spriječene u dobivanju hrane i korištenju slobode koju je Krist, veliki Pastir ovaca, htio da imaju. Suprotno je volji velikog Glavnog Pastira da Njegove ovce budu odvojene jedne od drugih torovima i da im se onemogućí prava sloboda stada. Postoji jedan opći ograđeni prostor unutar kojeg će se naći sve prave ovce ovog doba i stada, a Gospodin nas obavještava da za to postoje samo jedna vrata – On sam.

Mogli bismo pretpostaviti da svi znaju nešto o ovom jednom stadu i njegovim jednim vratima, ali to bi bila greška. Mnogi su toliko zbunjeni brojnim oborima kršćanskog svijeta koje je napravio čovjek da ih brkaju s onim istinitim. Neki su „vukovi” razočarani kada otkriju da je Dobri pastir, koji je dao svoj život za „ovce”, postavio određena ograničenja preko kojih ovce ne mogu íći ako slušaju Njegov glas (Njegovu Riječ), a preko kojih i ne žele íći ako su zapravo Njegove ovce.

Neka oni koji to žele nazovu ovaj istinski tor, sa svojim jasno definiranim zidovima, „oborom koji je napravio čovjek” – oni koji uživaju u njegovoj sigurnosti, uživaju i u njegovoj slobodi. Postoji jedan i samo jedan zid, velik i visok, koji je do sada branio od „vukova”, osim onih koji se pretvaraju da su ovce – onih koji dolaze obučeni u ovčju kožu. Taj zid je vjera u Krista kao čovjekovu otkupnu žrtvu – završenu na Kalvariji.

Nitko koga ta ograda isključuje nije „ovca”. A unutar te jednostavne, ali snažne ograde vjerovanja nalazi se sva sloboda koja je prikladna za Gospodnje „ovce” – iako vjerojatno ni približno dovoljna za „jarce”.

Nadalje, iako je za potpastire ili bilo koga drugoga pogrešno podizati denominacijske ograde unutar ovog istinskog ovčinjaka ili mamiti „ovce” u njih te tako ograničavati njihove slobode unutar ovčinjaka – ne samo da je ispravno, nego je i dio istinske potpastirske dužnosti štítiti stado unutar pravog ograđenog prostora, pravog tora, od „vukova u janjećoj koži” gdje god se oni našli. Nema sumnje da je David [tj. Ljubljeni], dok je branio svoja stada, ubio lava i medvjeda te izbavio ovce pod svojom zaštitom, kao primjer pravog pastira stada Gospodnjeg.

Naš Gospodin, veliki Pastir, dao je primjer potpastirima, a svi Njegovi istinski imenovani sluge moraju imati isti duh ili će uskoro izgubiti svoju službu. On je bio taj koji je upozorio prave ovce, govoreći: „Čuvajte se lažnih proroka [učitelja] koji vam dolaze u ovčjem ruhu [prikazujući se da su od stada Gospodnjega, ali zapravo nisu takvi jer ne vjeruju u veliku žrtvu prinesenu jednom zauvijek za

njihove grijehe], a iznutra su vuci grabežljivi [koji bi uništili vašu vjeru u otkupninu i tako vas uništili kao 'ovce']. Ali najamnik, koji nije pastir [...] kad vidi vuka [lažnog učitelja] da dolazi, ostavlja ovce i bježi, a vuk [lažni učitelj] ih grabi i raspršuje... život svoj polažem za ovce.” (Mat. 7:15; Ivan 10:12-15).

Nije odobravanje „vukova”, u janjećoj koži ili bez nje, ono čemu se treba dodvoravati pravi potpastir. On će, međutim, imati odobrenje Glavnog Pastira i svih zrelih ovaca kojima su osjetila uvježbana iskustvom. Apostol Pavao žestoko se borio protiv takvih lažnih učitelja koji su se pravili da su vjernici, „ovce”, iako to nisu bili. Govoreći o ovoj temi, rekao je starješinama (potpastirima) Crkve u Efezu:

„Zato vam na današnji dan izjavljujem: ja sam čist od krvi svijuu... Pazite, dakle, na sebe i na sve stado u kojem vas je Duh Sveti postavio nadglednicima [pastirima] da pasete Crkvu Božju koju je stekao vlastitom krvlju [vjera u tu otkupninu čini ih 'ovcama']. Jer ja znam ovo: da će poslije mojega odlaska među vas ući okrutni vukovi koji neće štedjeti stado. I između vas samih ustat će ljudi koji će govoriti izopačene stvari [drugačije od onoga što sam ja, Pavao, učio] da bi odvuikli učenike [sljedbenike] za sobom. Stoga bdijte i sjetite se da sam tri godine, noću i danju, sa suzama opominjao svakoga od vas.” (Dj 20:26-31).

Apostol Petar također je uputio sličan poziv potpastirima, rekavši: „Starješine koji su među vama opominjem ja... napasajte stado Božje što je među vama, nadgledajte ga, ne prisilno, nego dragovoljno, i ne radi prljava dobitka, nego oduševljeno.” „Ali, kao što je bilo lažnih proroka [u prošlosti – 'vukova u janjećoj koži'], tako će i među vama biti lažnih učitelja koji će potajno [prijevarno, prikrivajući pravi smisao svojih učenja] uvoditi [u stado] pogubna krivovjerja [pogreške koje vode do osude i odbacivanja] te će, niječući Gospodina koji ih je otkupio, navući na sebe brzu propast. I mnogi će slijediti njihove pogubne putove zbog kojih će se o putu istine govoriti loše.” (1. Pet. 5:1-4; 2. Pet. 2:1,2).

Apostol Ivan nas također upozorava, govoreći: „Čuvajte se da ne izgubimo ono što smo radom postigli, nego da primimo potpunu nagradu... Tko ostaje u nauku Kristovu [da je Sin Čovječji došao dati otkupninu za sve – 1. Tim 2:6], taj ima i Oca i Sina. Ako tko dolazi k vama [kao potencijalni učitelj, 'ovca'], a ne donosi taj nauk [o otkupnini koju je učio Krist], ne primajte ga u svoju kuću i ne upućujte mu pozdrava. Jer onaj tko mu upućuje pozdrav [ili tko čak neizravno pomaže širenju 'prokletog krivovjerja'] da nismo bili otkupljeni od Gospodina] sudjeluje u zlu djelu [onoga koji to čini javno i otvoreno].” (2. Ivanova 8-11).

Tako vidimo da je dužnost potpastira štititi stado od varljivih vukova, kao i hraniti ga hranom u pravo vrijeme, bila prepoznata od samog početka – jer od početka je bilo takvih vukova. A budući da je Sveti Duh dao posebna upozorenja da će na kraju doba „zli ljudi i zavodnici” napredovati sa zla na gore, te da će kroz njih Sotona širiti zabludu i pretvarati se da je anđeo svjetla, nije li vrijeme da sve ovce prepoznaju te činjenice, a ne da se daju zavarati „izmišljenim riječima” i „laskavim govorima”? Prava ovca ne smije suditi o drugim ovcama po koži, jer vuk može nositi ovčju kožu. One moraju naučiti prepoznavati Pastirov glas i ponašanje – izravno kroz Njegovu Riječ, a neizravno preko onih koje će On koristiti kao svoje

predstavnike da „pasu stado u kojem ih je Duh Sveti učinio nadglednicima [pastirima]”.

Apostol Pavao ne samo da je tako usmjeravao potpastire, nego ukazuje na korisnost toga za stado, budući da Glavni Pastir tako vodi, pase i čuva svoje stado (Heb. 13:17; Ef. 4:11-16; 1. Kor. 12:27-31; Ps. 91:11,12).

Budimo stoga čvrsti u toj slobodi kojom nas je Krist oslobodio – ne dopuštajući nikome da nas zarobi ljudskim uvjerenjima; ne dopuštajući nikome da nas odvede izvan granica koje nam je odredio Glavni Pastir, u „slobode”, samovolju i špekulacije koje On nikada nije odobrio. Ostanimo u Njemu, čuvajući se u ljubavi Božjoj, kako kaže apostol.

PAVAO U KORINTU

— DJELA APOSTOLSKA 18:1-11 — 8. VELJAČE —

Ključni tekst: „Jer nitko ne može postaviti drugog temelja osim onoga koji je već postavljen, a taj je Isus Krist.” — 1. Kor. 3:11.

Atena se nije pokazala kao vrlo uspješno polje za rad apostola Pavla. Brzo je uočio da, iako su njezini građani uglavnom bili zaokupljeni slušanjem novih stvari i filozofiranjem o svakoj temi, uključujući religiju, tendencija znanosti i lažno nazvane filozofije toliko je zaokupila njihovu pozornost i toliko zadovoljila njihove umove da nisu bili toliko spremni za istinu kao neki drugi, manje obrazovani i manje filozofski nastrojeni. Iskustvo apostola u tom se pogledu podudara s iskustvom svih koji iskreno propovijedaju Kristovo evanđelje, ogoljeno od svake ljudske izmišljotine i filozofije. Njegovo iskustvo ilustrira njegovu izjavu da Bog ne izabire mnoge velike, mudre ili učene prema standardima ovoga svijeta, već uglavnom one koji su društveno, filozofski i financijski siromašni da budu nasljednici Kraljevstva, jer je ta klasa sklonija prihvatiti vjeru i u njoj se obogatiti.

Napuštajući Atenu, apostol je putovao nekih 64 kilometra do Korinta, istaknutog grčkog grada, iako se uvelike razlikovao od Atene. Bio je to trgovački grad, poznat po svojim manufakturama, arhitekturi, slikama, korintskom mesingu ili bronci itd. Bio je mnogo manje moralan od Atene, mnogo manje profinjen, mnogo manje posvećen proučavanju religioznih tema, ali je, svejedno, bio bolje polje za Evanđelje. Ondje gdje religiozne forme i ceremonije postanu popularne, one imaju razmjerno manju težinu i snagu. Ondje gdje su grijeh, nemoral i nereligioznost popularni, oni umovi koji imaju religioznu sklonost lakše postaju slobodniji i otvoreniji za istinu, jer nisu zadovoljni formalizmom i jer oštrije prepoznaju pravednost u njezinom kontrastu s obiljem grijeha. Slično je i danas: istina će vjerojatno biti hladnije prihvaćena među onima čiji su religiozni senzibiliteti donekle zadovoljeni formama i ceremonijama. Istina danas obično bolje napreduje na

mjestima gdje se čini da nereligioznost u određenoj mjeri ima prednost (kao u Korintu) i gdje je, stoga, vrlina na višoj cijeni. Za istinu je najspremnije ono srce koje nije sito i omamljeno vjerskim formalizmom, nego u određenoj mjeri shvaća pretjeranu grešnost grijeha i čezne za pravednošću koja je od Boga. Takvi uvjeti izazivaju glad i žeđ za pravednošću. Poput apostola, trebamo prepoznavati najplodnija polja i na njih trošiti svoju energiju, ostavljajući druga polja za prikladnije doba, bilo da će ono doći tijekom sadašnjeg doba ili tijekom Milenija. Apostol je, čini se, ostao samo nekoliko dana u Ateni, ali je ostao godinu i pol dana u Korintu – nereligioznom gradu, gdje je našao mnogo ljudi poštena srca kojima je Gospodin preko njega uputio Evanđelje.

U to je vrijeme vladao car Klaudije Cezar, za kojeg povjesničar kaže da je „otjerao Židove iz Rima jer su neprestano dizali metež na poticaj nekog Krestusa”. Bilo je to oko 52. godine naše ere, oko dvadeset godina nakon Pedesetnice, a neki pretpostavljaju da je povjesničar napisao Krestus umjesto Kristus, manje uobičajenog imena, te da se njegova referenca odnosila na nesuglasice među Židovima u pogledu načela kršćanstva, koje je do tog vremena nedvojbeno stiglo do Rima. Da je kršćanstvo već bilo uspostavljeno u Rimu prije Pavlova odlaska onamo, čini se da implicira njegov izraz: „Spreman sam propovijedati evanđelje i vama koji ste u Rimu” (Rim. 1:8-15). Pretpostavlja se da su Akvila, Židov, i njegova žena Priscila, poganka, koji su bili među onima protjeranima iz Rima, primili poruku Evanđelja i da ih je apostol po dolasku u Korint brzo pronašao jer su bili istog zanata – izrađivači šatora.

U to je vrijeme bio običaj da sinovi iz svih viših slojeva uče zanat, koliko god inače bili dobro obrazovani. Zanat svetog Pavla kao izrađivača šatora

sada mu je dobro došao, omogućujući mu da se brine za svoje potrebe dok je propovijedao Kristovo evanđelje. Iz njegova vlastitog objašnjenja doznajemo da se apostol, čak i nakon što se znatan broj vjernika okupio u Korintu kao Crkva, uzdržavao svojim zanatom – ne zato što bi bio grijeh da je primao novac i potporu od tamošnjih vjernika, već zato što se nadao da će se Evanđelje više preporučiti mnogima ako se vidi da njegov glavni propovjednik ne radi za propadljivu hranu niti za bogatstvo, nego propovijeda Evanđelje bez naknade, polažući svoj život za braću. U ovome leži pouka za sav Gospodinov narod koji ima talent za službenike Riječi. Naš cilj, kao i cilj apostola, treba shvatiti tako da „ne tražimo vaše, nego vas” (2. Kor. 12:14).

Apostol očito nije gubio vrijeme da pokaže svoje boje – angažirajući se s najvećom mogućom mudrošću u propovijedanju Evanđelja Židovima i židovskim prozelitima među Grcima u njihovoj sinagogi. On u tome nije bio uljez, jer takav je bio običaj sinagoge: svaka sposobna osoba imala je privilegiju izlagati učenja Zakona i Proroka. Apostol je bio čovjek s određenim sposobnostima i očito je u svakom gradu isprva bio dobrodošao. Naknadna mržnja prema njemu i njegovoj temi bila je logičan rezultat pogrešnog stanja srca onih koji su slušali – njihove nespремnosti da prihvate istinu u ljubavi prema njoj te njihove sklonosti predajama starijih, s više ili manje zabluda, čime su odbacivali svjetlo istine onako kako im je dolazilo. Danas nalazimo slične uvjete u kršćanstvu i slijedimo biblijski presedan kada prilazimo što je moguće bliže sinagogama našeg vremena te činimo što je više moguće isto ono što je činio apostol – raspravljajući i uvjeravajući prisutne na bogoslužju. Prema običajima našeg vremena, bilo bi neprikladno za nas pokušati voditi takve rasprave unutar crkvenih zgrada. Najbliži pristup koji imamo je putem tiskane stranice, na pločniku, u blizini crkava, ali dovoljno daleko da izbjegnemo razumne predrasude i protivljenje. Treba također primijetiti da ispravna metoda predavljanja istine danas, kao i u vrijeme apostola, nije haranga, nego razumno izlaganje – upućivanje na svjedočanstvo Riječi Božje na logičan i razuman način. Radujmo se što smo u tako dobrom skladu s apostolskim metodama i odlučimo da ćemo se suzdržati od svih drugih metoda, koliko god one bile popularne kod onih koji nas ne slijede.

Koliko je dugo apostol tako nastavio, nije jasno navedeno, ali u svom prvom pismu toj crkvi, napisanom nešto kasnije, on primjećuje: „I ja sam bio s vama u slabosti, i u strahu, i u velikom drhtanju. I moja besjeda i moje propovijedanje nisu bili u uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego u pokazivanju Duha i snage: da vaša vjera ne bude u ljudskoj mudrosti, nego u snazi Božjoj.” Riječ „slabost” u ovom tekstu može se

ispravno shvatiti kao znak da je apostol bio fizički slab, vjerojatno neko vrijeme bolestan do te mjere da nije mogao raditi u svom zanatu, jer, ukazujući ponovno na to pitanje (2. Kor. 11:9), on nagovještava da je neko vrijeme bio u oskudici. Ovom plemenitom vojniku križa Gospodin je očito dopustio kratko razdoblje obeshrabrenosti, kada je sjaj božanske naklonosti bio donekle zamračen materijalnim poteškoćama: vjerojatno je njegova tjelesna slabost donekle izazvala melankoliju – „drhtanje od straha”. Nije pomišljao napustiti borbu u koju se uključio do same smrti, ali očito su ga njegova nedavna iskustva u Solunu, Bereji i Ateni natjerala da se zapita nije li bio previše agresivan u predavljanju Evanđelja – je li bio sklon nepotrebno navući na sebe progonstvo i time se možda miješao u Gospodinovo djelo umjesto da mu pomaže, kao što je želio. Sada je, barem na neko vrijeme, bio spreman biti krajnje pažljiv u načinu na koji predavlja poruku – da, kako to naš ključni tekst izražava, nema spasenja, nema sklada s Bogom, nema vječnog života po zakonu, niti bilo kojim drugim putem osim kroz Gospodina Isusa Krista.

Otrpilike u to vrijeme Gospodin je utješio i ohrabrio apostola dolaskom Sile i Timoteja, koje je bio ostavio u Bereji. Sa sobom su donijeli ne samo utjehu i ohrabrenje u vidu dobrog izvještaja o djelu i plodovima njegova rada, nego su donijeli i darove od braće koji su zadovoljili njegove potrebe i razveselili mu srce zbog dokaza o njihovoj bratskoj ljubavi – znak da je Evanđelje doprlo ne samo do njihovih srca nego i do njihovih novčanika. Prisutnost ove dvojice suradnika, u koje je imao toliko povjerenja, bila je pravo osvježenje duha za apostola. Njihov dolazak nije donio samo fizičku snagu, već i energiju duha – povećanu ozbiljnost i snagu u njegovu propovijedanju: više se nije osjećao tako plašljivo, drtavno i uplašeno. To je još uvijek istina među Gospodinovim narodom – i najsnažnija braća trebaju pomoć, ohrabrenje i podršku drugih. Gospodin je tako uredio stvari da se ne osjećamo potpuno samodostatnima, te da naše ispravno oslanjanje na Gospodina zahtijeva i suradnju, ohrabrenje, suosjećanje i ljubav suradnika u vinogradu.

Tko je podnio ikakvu mjeru rada i vrućine dana u službi Evanđelja a da se ne bi složio s ovom mišlju? Ovdje je, dakle, način na koji mnogi dragi Gospodinovi ljudi, koji sami nemaju najveće talente ili prilike za službu, mogu biti suradnici i pomoćnici u djelu Evanđelja. Apostol spominje ove pomoćnike u istom dahu sa sposobnijim slugama istine, govoreći: „Podnijeli ste veliku mučeničku borbu: dijelom dok ste bili javno izloženi porugama i nevoljama, a dijelom kad ste postali zajedničari onih s kojima se isto tako postupalo.” (Heb. 10:32,33).

Ohrabren i oživljenog duha, apostol je sada bio hrabriji da Židovima i grčkim prozelitima jasno kaže

da nema spasenja osim po Kristu. Učinak te jednostavne izjave bio je taj da više nije bio dobrodošao u sinagogu, a kako je opozicija postajala nasilna, otrešao je svoju odjeću u znak da nema više što iznijeti te da će prekinuti raspravu, izjavivši da njihova odgovornost sada počiva na njima samima. Učinio je sve što je bilo u njegovoj moći da najprije njima propovijeda dobru vijest, kako i dolikuje, ali od sada, prema biblijskoj izjavi, poruka treba biti objavljena izvan sinagoge – svakome tko ima uši da je čuje i srce da je primi. Novi sastanak započeo je u blizini sinagoge, s namjerom da se poruka koju je već izrekao sve više usadi u one koji su je čuli – da ne zaborave njegovu izjavu da je obećanje dano ocima u tijeku ispunjenja u Kristu i onima koji Ga prihvaćaju.

Jedan od poglavara sinagoge i razni ljudi u Korintu bili su impresionirani evanđeoskom porukom, pa je korintska crkva tako započela u Justovoj kući. Vjernici su posvjedočili svoje prihvaćanje krštenjem – prvenstveno pravim krštenjem posvećenja, u to možemo biti sigurni, ali i vanjskim simboličnim krštenjem vodom, koje bi bilo svjedočanstvo drugima i o kojem se govori u ovoj lekciji.

Apostol, koji je još uvijek razmišljao o potrebi za većom umjerenošću u propovijedanju Isusa i uskrsnuća, u to je vrijeme možda već osjećao strah od daljnjih poteškoća sa Židovima i nevolja koje bi oni mogli izazvati kod vlasti. Bez sumnje je imao na umu prethodna iskustva i u sebi raspravljao o tome treba li otići prije nego što započne progonstvo – je li Božja volja da bude toliko hrabar u predstavljanju istine da probudi daljnja neprijateljstva protiv sebe i sve braće. Gospodin je pritekao u pomoć svom vjernom sluzi i u snu ga uputio da ne smije odlaziti niti šutjeti – da ondje ima mnogo ljudi s ispravnim stanjem srca koji će primiti istinu.

Za nas je ohrabrujuće primijetiti ovo kao još jedan dokaz da sam Gospodin nadzire svoje djelo i vodi one koji su Njegovi istinski sluge – one koji ne traže vlastitu volju ni svoju čast, nego žele slaviti Ga u svojim tijelima i duhovima koji su Njegovi. Potreba za takvim opomenama u snu danas je manja nego u apostolovo vrijeme, jer je Riječ Gospodnja sada potpuna i dostupna Njegovu narodu, kako bi iz iskustva i pouka apostola mogli znati što očekivati i kako postupiti. Apostol je tada koračao novim putem i trebalo ga je voditi. Mi danas možemo sa sigurnošću znati da je Gospodnja volja da pokazujemo mudrost u iznošenju Njegove Riječi, kako bi milost s naših usana mogla služiti kao blagoslov slušateljima, ali i da nećemo šutjeti niti bježati u drugi grad sve dok progonstvo ne dosegne takav stupanj da doslovno zahtijeva odlazak.

Ne bismo se usudili reći da Gospodin danas ne bi mogao koristiti san da pouči i vodi svoj narod kao što

je to činio s apostolom, ali smatramo da postoji manja potreba za takvim posebnim vodstvom jer su opće upute Njegove Riječi sada eksplicitne i jasne. Predložimo, međutim, da, kao što apostol kaže: „Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego iskušavajte duhove”, tako i mi kažemo sami sebi: Ne vjerujte svakom snu, nego ispitajte san – je li od Boga ili ne. San nas nikada ne smije dovesti u suprotnost s pisanom Božjom Riječi. Ako se može razumjeti u skladu s Riječju i njezinim razumnim tumačenjem, trebali bismo mu se radovati i biti ohrabreni slijediti Riječ. Ako se san ne slaže s Riječju, to je zato što u njemu nema svjetla (Izaija 8:20). Uvjereni smo da mnogi snovi nisu od Boga, većina je vjerojatno posljedica loše probave, a neki vrlo vjerojatno potječu od Zloga. Stoga moramo biti još oprezniji da ne slijedimo san samo zato što je san, nego u najboljem slučaju dopustimo da nas on uputi na jasne upute Gospodnje Riječi.

Ispunilo se Gospodinovo obećanje da se nitko neće okomiti na apostola da ga povrijedi. Iako je došlo do nereda i odveden je pred suca, nikakvo nasilje mu nije učinjeno, a rimski je namjesnik odbacio slučaj. Kako s apostolom, tako i s nama: u Gospodinovoj mudrosti različita iskustva mogu ići nama u korist. Ponekad nam može biti korisno čak i to da se činimo poraženima i prisiljenima na bijeg. Međutim, možemo se pouzdati u to da Gospodin u potpunosti razumije situaciju i da neće dopustiti da Njegovo djelo bude ometeno i prekinuto na stvarnu štetu. Netko je davno rekao: „Besmrtn sam dok se moje djelo ne završi.” Možemo biti sigurni da je to praktički istina za sve koji su angažirani u Gospodinovoj službi – da je „dragocjena u očima Gospodnjim smrt Njegovih svetaca”. On će ih koristiti, štiti i voditi u njihovim pothvatima na načine koji će biti Njemu na zadovoljstvo, a na kraju njima na najveću dobrobit, s ciljem da se ostvare sve Njegove dobre namjere.

Zašto bismo se, dakle, bojali onoga što bi nam čovjek mogao učiniti ili se uznemirivali zbog Gospodinova djela, kao da bi ga Sotona ili bilo koja druga zla sila mogla nadvladati? Ipak, na nama je da svoju odanost pokažemo ne samo revnošću nego i razboritošću. Iako Bog zna što će uspjeti, On nam poručuje: „Ne znaš što će uspjeti, ovo ili ono.” Stoga trebamo nastaviti raditi u Gospodinovom djelu kao da je sva odgovornost na nama, ali u srcu moramo priznati da su sav teret i odgovornost na Gospodinu.

Naš ključni tekst daje nam središnju temu apostolova propovijedanja u svakoj prilici. Bio bi to loš tekst za moderne više kritičare, evolucioniste, teozofe, kršćanske znanstvenike i većinu drugih novih evanđelja koja su danas toliko brojna. Čvrsto se držimo iste poruke koju je apostol propovijedao, koja ne priznaje nijedan drugi temelj osim Krista, niti ijednu drugu Crkvu ili spasenje osim onoga koje je na tom

temelju izgrađeno. Druge građevine, izgrađene na drugim temeljima, antikršćanske su – ma kako im

filozofija bila glatka i koliko god bile odjevene u svjetlo da prevare, ako je moguće, i same izabrane.

„ZNAJJE NADIMA, A LJUBAV IZGRAĐUJE.”

— 1. KORINĆANIMA 8:1-13 — 15. VELJAČE —

Ključni tekst: „Težimo, dakle, onomu što pridonosi miru.” — Rim. 14:19.

Oko tri i pol godine nakon što je apostol Pavao napustio Korint, napisao je tamošnjoj Crkvi Prvu poslanicu Korinćanima, a naša sadašnja lekcija tiče se jedne od njezinih važnih tema. Pitanje vjerske slobode te prikladnosti ili neprikladnosti jedenja mesa koje je bilo prineseno idolima moglo bi se isprva činiti nepotrebnim za raspravu. Ali, dok apostol obrađuje tu temu u našoj lekciji, on iz nje razvija vrijednu pouku o općim načelima, koja je korisna za Crkvu danas, kao i tada, u vezi s raznim drugim stvarima.

Neki iz korinške crkve očito su znatno napredovali u znanju i ispravno su razumjeli činjenicu da, budući da idol nije ništa, meso prineseno idolu ne može ni u kojem smislu riječi biti okaljano. Ipak, na saboru apostola u Jeruzalemu, Crkvi u Antiohiji i svim kršćanskim obraćenicima iz poganstva posebno je preporučeno „da se uzdrže od jela prinesenog idolima”. Neka od braće u Korintu uvidjela su da ne može biti grijeha u jedenju takvog mesa ako time ne prljaju svoju savjest, te su zaključila da apostolske opomene nisu zakon za Crkvu, već preporuka. Nastavili su koristiti svoje slobode – jesti meso prineseno idolima, misleći možda kako na taj način pokazuju ne samo svoju kršćansku slobodu nego i potpuno zanemarivanje idola.

Lakše ćemo ih razumjeti ako se prisjetimo da su bili u svakodnevnom doticaju s poganskim susjedima koji su ih redovito pozivali na gozbe, zabave, svadbe i slično, na kojima im se obavezno posluživala hrana prinesena idolima. Uzdržati se u takvim okolnostima značilo bi u većoj ili manjoj mjeri uvredu za njihove prijatelje, a praktički i društveno izopćenje njih samih. Neka su braća zauzela stajalište da mogu sudjelovati u takvoj okrepi bez imalo grižnje savjesti i istodobno pokazati svojim poganskim susjedima da nisu uskogrudni i netrpeljivi, već otvorenog uma, ili možda objasniti stvar govoreći: „Vaš bog ionako nije ništa i nije mogao naštetiti mesu.”

Apostol nagovještuje da je većina Crkve imala znanje koje im je omogućilo razabrati da drveni ili kameni kip, budući da nije bog, ne može ni poboljšati ni naštetiti hrani u bilo kojem smislu; ali da to znanje nije nužno značilo i veliki duhovni rast. Vrlo mali komadić sapuna stvorit će veliki mjehurić od sapunice; i tako, razmjerno malo znanja moglo bi nekoga jako „napuhati”, bez ikakve čvrstine karaktera. On stoga ističe prednost procjenjivanja sebe prema rastu u ljubavi, a ne samo prema rastu u znanju – iako bi, naravno, biti velik i u znanju i u ljubavi bilo idealno

stanje. Istu pouku apostol usađuje i dalje (1. Kor. 13:2) tvrdeći: „Iako imam sve znanje, a ljubavi nemam, ništa sam.” Znanje bez ljubavi bilo bi štetno, a smatrati drugačije značilo bi da pravo znanje još nije stečeno. Ali, kaže apostol, nasuprot tome: „Ljubi li tko Boga, on ga poznaje” – poznat mu je. Mogli bismo imati mnogo znanja, a opet ne poznavati Boga i On nas ne bi poznavao ili prepoznao. No nijedan čovjek ne može razviti istinsku ljubav u svom karakteru bez osobnog poznavanja Gospodina i primanja duha ljubavi kroz zajedništvo s Njim. Dakle, stjecanje ljubavi sigurno će nas značajno izgraditi (sprječavajući napuhavanje ponosom) u svim raznim duhovnim milostima, uključujući krotkost, blagost, strpljivost, dugotrpljivost, bratsku ljubaznost, znanje, mudrost odozgo i duh zdrave pameti.

Postavivši tu premisu, apostol na njoj nastavlja graditi svoj argument i pokazivati da, iako je istina da idol ne može naštetiti hrani, kod kršćana ljubav mora imati posljednju riječ u tom pitanju. Ljubav će, nakon što je osigurala znanje i slobodu, sagledati kakav bi učinak primjena te slobode mogla imati na druge. Uvidjela bi da, zbog različitih razina mentalne snage, percepcije, sposobnosti rasuđivanja itd., ne mogu svi imati potpuno isto stajalište, znanje i shvaćanje načela. Ljubav bi, dakle, zabranila korištenje znanja i slobode ako bi uvidjela da bi njihova primjena mogla nanijeti štetu drugome.

Istina, postoji samo jedan Bog te idoli nisu bogovi. Unatoč tome, shvaćanje idola kao bogova postalo je toliko ukorijenjeno u mislima mnogih da im je bilo nemoguće u potpunosti se osloboditi određenog strahopoštovanja prema njima – nemoguće im je bilo jesti meso prineseno idolima bez osjećaja da su na neki način zgriješili, da su zaraženi ili okaljani nesvetim društvom. To bi vrijedilo i za hranu koja se prinosi nebeskim tijelima koja se obožavaju kao bogovi – suncu, mjesecu i zvijezdama.

Znanje je korisno: „Za nas postoji samo jedan Bog, Otac,” od kojega, kao prvog uzroka ili Stvoritelja, sve stvari dolaze, uključujući i nas same; i postoji jedan Gospodin, Isus Krist, po kojemu su sve stvari, uključujući i nas, dovedene u postojanje. Znanje koje nam omogućuje jasno razaznavanje ove činjenice svakako je prednost. Ali neka draga braća nisu posjedovala sposobnost jasnog rasuđivanja na temelju te premise, a prema Zakonu ljubavi, imala su pravo osloniti se na svoju jaču braću.

Moramo na trenutak zastati u razmatranju 6. retka, ne zato što je apostolov jezik na bilo koji način nejasan, nego zato što Protivnik neprestano nastoji iskriviti Sveto pismo, pogrešno prikazati njegova jasna učenja i tako zavesti Gospodnje stado. Ukazujemo na krivo učenje koje je danas prisutno: da izjava „Od koga su sve stvari” znači da su sav grijeh, sva zloća i slično u svijetu od Boga, odnosno da su Njegovo izravno djelo koje se može pratiti do Njega kao autora ili izvora. Za svakoga tko je okusio dobru Riječ Božju i postao dionikom Svetoga Duha, bilo bi pravo bogohuljenje Bogu pripisivati različita zla koja Sveto pismo jednoznačno osuđuje i za koja Bog izjavljuje da će ih na kraju – „u pravo vrijeme” – uništiti! Sveto pismo jasno izjavljuje da su „sva njegova djela savršena”, da „Bog nije autor zbrke”, da „Bog nikoga ne iskušava” te se protivi svakoj sugestiji da se zlo može činiti kako bi iz njega proizašli dobri rezultati (Pnz 32:4; Rim. 3:8; 1. Kor. 14:33; Jak. 1:13; 1. Pet. 3:11). To je u potpunosti u skladu s izjavom da su „sva Njegova djela savršena” – iako je Sotonu stvorio kao savršeno biće, kao što je i našu rasu stvorio savršenom (predstavljenu u Adamu), Bog nije spriječio svoje slobodne moralne zastupnike da krenu putem grijeha kršeći Njegove zapovijedi. Njegova mudrost i moć su takve da će On na kraju iz tih zala donijeti blagoslov onima koji se s njima ne slažu, a sama ta zla, kao i „sve zle, uništiti će” (Ps. 145:20).

Apostol nastavlja svoj argument pokazujući da nas ni hrana koju jedemo, niti naše suzdržavanje od određene hrane, ne čine prihvatljivima Bogu. Naš odnos s Bogom je odnos Novog stvorenja, odnos srca. Blagoslov koji nam Gospodin daje namijenjen je Njegovoj djeci – ne prema tjelesnim mjerilima, nego prema duhovnom razvoju i razvoju srca, koji će se konačno usavršiti u uskrsnuću.

Istina, „koga Sin oslobodi, doista je slobodan” i svi bismo trebali „čvrsto stajati u slobodi kojom nas Krist oslobađa”. Međutim, također je istina da trebamo biti na oprezu kako svoju slobodu ne bismo upotrijebili na način koji bi sablaznio one koji su slabiji od nas i koji Kristovu slobodu ne mogu koristiti s jednakim rasuđivanjem. Sloboda kojom nas Krist oslobađa može se promatrati s dva stajališta: iako nam daje slobodu da jedemo bez ograničenja (što Židovima nije bilo dopušteno), daje nam i slobodu da se suzdržimo. Tko god ima Kristov duh i nastoji ići Njegovim stopama, već se zavjetovao Gospodinu da će svoju slobodu koristiti ne za promicanje svojih tjelesnih želja, ambicija i apetita, nego za samopožrtvovnost. Slijedeći Učiteljeve stope, nastojat će čak i položiti svoj život za braću – za njihovu dobrobit. Kako su različite te dvije upotrebe slobode! Njezina sebična upotreba značila bi samozadovoljavanje, bez obzira na interese drugih, dok bi njezina upotreba u ljubavi poticala na samopožrtvovnost u interesu drugih.

Ali zašto? Koje načelo nalaže da onaj čija je savjest čista bude dužan uzeti u obzir savjest drugoga? Zašto ne bismo osobu slabe savjesti pustili da sama brine o njoj te jede ili se suzdržava od jela kako god želi? Apostol objašnjava da bi to bilo u redu kada bi bilo moguće. No osoba slabijeg uma i slabije moći rasuđivanja vjerojatno će biti slabija i u svakom drugom pogledu, a stoga podložnija utjecaju drugih koji bi je mogli odvesti na put koji njezina savjest ne odobrava zbog manjka znanja ili sposobnosti rasuđivanja. Netko bi mogao, bez grižnje savjesti, jesti meso prineseno idolima ili čak sjediti na gozbi u idolskom hramu, a da pritom ne okalja svoju savjest. Međutim, netko drugi, osjećajući da je takav postupak pogrešan, mogao bi nastojati slijediti primjer svog jačeg brata te bi tako ogriješio vlastitu savjest, što bi za njega postao grijeh. Svaka povreda savjesti, bio sam postupak ispravan ili pogrešan, korak je prema namjernom grijehu. To je silazni put koji vodi sve dalje od zajedništva i bliske veze s Gospodinom, u sve veće prijestupe savjesti, a potencijalno i u Drugu smrt. Tako apostol predstavlja stvar: „Jer zbog tvog znanja propada slabi brat za kojega je Krist umro.”

Pitanje nije bi li bio grijeh jesti meso prineseno idolima, nego bi li bio grijeh protiv duha ljubavi, zakona Novog stvorenja, učiniti bilo što što bi moglo postati kamen spoticanja za našeg brata – ne samo za braću u Kristu, Crkvi, nego čak i za naša stvorenja po tijelu, jer je Krist umro za grijeha cijeloga svijeta. Izazvati spoticanje jednog od Njegove braće (Rim. 14:13,21; Mat. 18:6) vrlo je ozbiljan prijestup protiv zakona ljubavi i Gospodinove zapovijedi. No u Njegovim bi očima također bio grijeh ako bismo sablaznili druge, sprječavajući ih da postanu braća i uđu u kućanstvo vjere. Stoga je jasno da, iako znanje može ukloniti sve zapreke iz naše savjesti i sva ograničenja naše slobode, ljubav mora biti ta koja će prva odobriti slobodu prije nego što je možemo iskoristiti. Ljubav nam daje čvrstu zapovijed: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim i bližnjega svoga kao samoga sebe.” Prema tome, u svakom pitanju konačnu riječ mora imati ljubav, a ne znanje ili sloboda.

Stanimo stoga uz Gospodina i odlučimo da ćemo odbiti koristiti svoje slobode na bilo koji način koji bi mogao nanijeti štetu drugima. Radije ćemo ih žrtvovati za dobrobit bližnjih, baš kao što je naš Učitelj, naš Otkupitelj, dao sve što je imao. Usvojimo riječi apostola iz posljednjeg retka ove lekcije i odlučimo jednom zauvijek da nećemo učiniti ništa što bi povrijedilo brata. Ako bi bilo koja naša sloboda, koliko god sama po sebi bila razumna, djelovala na štetu našeg brata, nećemo je koristiti. Predat ćemo je u njegovu interesu, žrtvovat ćemo je i na taj ćemo način, u Njegovo ime, položiti svoj život za njega.

Ponekad može postojati opasnost od pogrešne primjene ovog načela. Primjerice, duhoborci bi nam mogli reći: „Smatramo da je pogrešno jesti bilo kakvo meso i da je pogrešno čak i koristiti životinjsku kožu za obuću. Trebate biti popustljivi prema našoj slaboј savjesti u tom pogledu te ne biste trebali jesti meso ni nositi kožne cipele.” Naš je odgovor da to nije situacija slična onoj koju je apostol opisao i zbog koje bismo se trebali odreći svoje slobode. Naprotiv, Riječ Gospodnja i društveni običaji protive se tim zbunjenim ljudima, a popuštanje njihovoj mentalnoj neuravnoteženosti po ovom pitanju samo bi ih usmjerilo u pogrešnom pravcu. Naše suzdržavanje od mesa ili nošenja takvih cipela ne bi im ni na koji način pomoglo da bolje sagledaju stvari, niti naše jedenje mesa ili nošenje kože na bilo koji način vrijeđa njihovu savjest. Neka druga braća gaje odbojnost prema korištenju instrumentalne glazbe u štovanju Boga, jednako kao što je u prošlosti bilo onih koji su se protivili grijanju mjesta za sastanke i udobnim sjedalima. Oni ponekad zlorabe apostolov argument tvrdeći da je njihova savjest povrijeđena slobodama braće te da te slobode treba ograničiti u njihovom interesu. Njima također moramo odgovoriti da pogrešno primjenjuju apostolov argument: on ne misli da bi Gospodinov narod trebao podržavati međusobne mentalne mušice na način koji bi općenito štetio Crkvi. U Crkvi se ne smiju poticati praznovjerja niti se zbog njih smiju žrtvovati njezine duhovne prednosti i slobode. Ipak, u svim poslovima Gospodinova naroda ljubav uvijek mora imati pravo glasa. Čak i prema onima koji bi zbog svoje slabosti pogrešno nametali teret svojoj braći, treba postupati s ljubavlju i razmotriti njihove prigovore. Trebali bi shvatiti da imaju potpunu slobodu činiti sve što Gospodin od njih traži, uzdržavajući se od svakog zla, te da ista prava moraju biti dodijeljena i njihovoj braći. Ako ne mogu mirne savjesti pjevati uz instrumentalnu glazbu, neka šute ili neka pjevaju kod kuće. Hvaliti Boga instrumentima posve je drugačije od jedenja u idolskom hramu.

Pitanje donekle slično onomu o kojem je apostol donio odluku može se pred nas postaviti i danas. Riječ je o prisustvovanju javnom bogoslužju u nominalnim crkvama, protestantskim i katoličkim, što uključuje i pitanje prikladnosti sudjelovanja u „sakramentu” ili „misi”. Po tom pitanju svatko ima osobnu slobodu; svatko treba biti potpuno uvjeren u vlastitom umu i slijediti glas svoje savjesti. Prema našem mišljenju, bilo bi mnogo ozbiljniji prijestup sudjelovati u misi u rimokatoličkoj, grkokatoličkoj ili episkopalnoj crkvi nego sjediti u idolskom hramu i jesti hranu prinesenu idolima, jer je misa Gospodinu osobito mrska (Heb. 7:25; 10:14). Što se tiče sudjelovanja u Večeri Gospodnjoj kako je slavi većina protestanata, u tome samom po sebi ne vidimo ništa loše. Oni koji u njoj

sudjeluju mogu razumski poštovati i slaviti Boga na taj način, iako bi iz perspektive Svetog pisma trebali shvaćati neprimjerenost takvog slavlja. Ipak, smatramo da bi redovito sudjelovanje u bogoslužjima Babilona i njegovu pogrešnom tumačenju Gospodnje večere bilo za osudu – štetno za naš osobni duhovni napredak, ali i opasno zbog mogućnosti spoticanja onih slabije moći rasuđivanja. Naš bi savjet stoga bio da, s jedne strane, ne osjećamo takvu suzdržanost da bismo se bojali ući u zgradu nominalne crkve kako bismo prisustvovali službi, a s druge strane, da redovitim prisustvovanjem i sudjelovanjem ne ostavljamo dojam pristajanja uz njihove zablude – osim na onim sastancima koji bi nam pružili punu priliku za iznošenje istine.

Još jedan primjer ovog načela u naše vrijeme vidljiv je u pitanju alkohola. Neosporno je da bi za svakog čovjeka bilo pogrešno napiti se – izgubiti razum te time postati podložan nanošenju ozljeda drugima i zasigurno obeščastiti svog Stvoritelja. Pitanje slobode postavlja se samo u pogledu konzumacije alkoholnih pića na način koji ne sramoti Boga te ne šteti ni nama ni našim bližnjima. Svi priznaju da su opojna pića opasno iskušenje za svijet općenito. Naš je prijedlog braći koja smatraju da imaju potpunu samokontrolu u konzumaciji pića da primijene apostolov argument iz ove lekcije te razmisle ne bi li više častili Gospodina i pomogli onima koji su slabiji od njih ako bi svoju slobodu iskoristili za potpunu apstinenciju – žrtvovanje svog prava – umjesto da je koriste za umjereno pijenje.

Koliko možemo primijetiti, alkoholizam je jedno od najstrašnijih zala koje trenutno pogađa naš narod. Zbog ljudskog pada mnogi su naslijedom toliko oslabljeni da su potpuno nesposobni oduprijeti se utjecaju opijata ako im jednom podlegnu. Je li doista previše tražiti od onih koji su svoj život posvetili Gospodinu, pravednosti i blagoslivljanju drugih, da se u ovom pogledu odreknu sebe te tako žrtvuju određene slobode i privilegije radi braće i svijeta općenito?

Slični se argumenti mogu iznijeti i u vezi s korištenjem duhana, igranjem karata te raznim drugim sredstvima kojima se Protivnik koristi kako bi namamio čovječanstvo na grijeh. Treba naglasiti da je to u potpunosti argument ljubavi. U onoj mjeri u kojoj rastemo u milostima našega Gospodina i Njegovu duhu ljubavi, rado ćemo – ne samo zbog nas samih – ukloniti svaku tjelesnu prljavštinu kako bismo bili sličniji Gospodinu. Vođeni primjerom ljubavi, željet ćemo izbjegavati sve što bi moglo loše utjecati na druge, bez obzira na to koliko to smatrali vlastitom osobnom slobodom.

Ovdje je prikladan naš ključni tekst, koji se obraća svima koji su postali nova stvorenja u Kristu Isusu. „Težimo, dakle, onomu što pridonosi miru” – za blagoslov drugih i za vlastiti blagoslov te izgradnju kao novih stvorenja u Kristu, udova Njegova tijela.

„U MOJE IME”

Bilo nas je samo dvoje ili troje
Koji smo došli na mjesto molitve –
Došli smo usred oluje;
Ali za to nam nije bilo stalo,
Jer nakon što su se naši hvalospjevi uzdigli,
A naše iskrene molitve bile izrečene,
Sam Gospodin bio je prisutan tamo
I dao nam je živi kruh.

Primijetili smo Njegov pogled na licima jedni drugih,
Tako ljubazan, radostan i slobodan:
Osjetili smo Njegov dodir kad smo pognuli glave,
Čuli smo Njegovo „Dođite k meni!”.
Nitko Ga nije vidio kako otvara vrata,
I nitko nije otključao bravu;
Ali „Mir” je bio Njegov znak u svakom srcu,
I kako smo mogli tražiti više?

Svatko od nas osjetio je olakšanje od grijeha,
Kristovu otkupninu za sve;
Svatko od nas odbacio je svoj teret brige,
I čuo nebeski poziv;
I nad našim dušama blagoslovljeni mir
Preplavio nas je iz mora kristalnoga,
I snaga je postala naša za životni trud
U danima koji su tek dolazili.

Bila je to samo šačica okupljena
Na tom malom mjestu molitve.
Vani su bili borba, sukob i grijeh,
Ali sam Gospodin bio je tamo.
Došao je ispuniti obećanje koje je dao –
Gdje god bili Njegovi voljeni,
Da im pruži svoju utjehu i radost,
Iako ih je samo dvoje ili troje.

ZANIMLJIVA PISMA

DRAGI BRATE RUSSELL:

Lijep pozdrav! Mir vama i svim dragim suradnicima u Biblijskoj kući! Sve više i više slavimo Boga zbog velike privilegije što smo angažirani u kolporterskom djelu. Često kažemo kako vjerujemo da bi braće u Engleskoj, koja mogu ući u ovu granu žetve, bilo mnogo više kada bi samo mogla shvatiti koliko je ovaj posao sladak. Možemo živjeti dobro i jeftino, a možemo i mnogo više od toga – možemo dati Njemu ono što mu pripada, kao i dati nešto malo u Traktatni fond. No, naravno, najslađe je veselje pjevati pjesmu o Mojsiju i Jaganjcu od vrata do vrata, iz dana u dan. Čak i ako nam ponekad ne ide tako dobro, veliko nam je zadovoljstvo što imamo tako dobru zalihu traktata te možemo ostaviti po jedan u svakoj kući. Ovi su traktati puni dobre, čiste hrane, hrane za kršćane koji razmišljaju. Slava Bogu na tako dobroj opskrbi!

Danas su točno tri tjedna otkako smo u Bristolu, a već smo pronašli gladne duše. Jedan je gospodin dobio traktat br. 21 i poslao molbu za još hrane; on sada ima Svezak I. te je postao pretplatnik na Kulu. Kao rezultat dobrovoljnog rada prvog nedjeljnog jutra, jedan je trgovac poslao po Svezak I. i traktate, te je od tada poslao nekoliko narudžbi i priloga. U svom posljednjem pismu piše: „Čitam Svezak I. s intenzivnim zanimanjem i želim da svi uđu u njegove radosti. G. Russell je objasnio stvari koje su me mučile mnogo godina.”

Doista nam je ovdje u Bristolu bilo jako dobro. Nikada nigdje nismo bili bolje primljeni. U Manchesteru je mala misija čija su tri vođe (od kojih su dvojica sada pretplatnici na Kulu) srdačno

prihvatila istinu i ne žele slušati ništa osim istine s propovjedaonice. Prije odlaska održali smo im tri govora o Karti, a jedan od voditelja nam je ponudio novac, na čemu smo mu se, naravno, zahvalili i predložili da ga pošalje u Traktatni fond, što su i učinili. Kad počnu slati novac u Traktatni fond, po našem mišljenju, to izgleda obećavajuće. Još jedna draga duša, sestra kojoj smo posudili Svanuču prije nekoliko mjeseci, posjetila nas je nekoliko tjedana prije nego što smo napustili M_____. Rekla je: „Molila sam se za više svjetla, a kad ste došli tog jutra, nisam htjela kupiti ni naručiti knjigu, ali zahvaljujem Bogu što ste bili strpljivi sa mnom i posudili mi je. Obećala sam da ću je pročitati u roku od mjesec dana, što sam i učinila, a sada sam vas došla ohrabriti jer svim srcem vjerujem da je to istina.” Ona sada ima sva Svanuča, također je pretplatnica te je kupila još Svanuča kako bi ih podijelila drugima.

Slavimo dragog Gospodina zbog tih stvari i to nas hrabri. Ima mnogo drugih zanimljivih slučajeva u M_____ i vjerujemo da će u Gospodinovo vrijeme biti dobrih rezultata od širenja istine na tom području. Znamo da se molite za nas da nas Bog očuva poniznima i pomogne nam da rastemo i budemo više nalik Njemu. Oh, biti ništa, ništa, a Krist sve! Čeznemo za vremenom kada ćemo Ga vidjeti onakvog kakav jest. Neka vas Gospodin blagoslovi i čuva u okrilju svoje prisutnosti. S najljepšom ljubavlju prema vama i svim dragima, vaša privržena i zahvalna braća u našem dragom Otkupitelju, ALBERT E. LLOYD i FRANK KITTRIDGE, Engleska.

DRAGI I ČASNI SLUGO KRISTOV:

Možda se sjećate da ste primili pismo od mene prije otprilike godinu dana dok sam bila u Indiji, kao i toga kako sam, nakon što sam naručila primjerak Milenijskog svanuća, istu knjigu vratila, odbacivši kao tamu ono što mi se do tada činilo svjetlom.

Vaše ljubazno pismo od 9. siječnja 1902., u kojem izražavate svoju tugu što sam se okrenula „ljuskama, teorijama i vjerovanjima ljudi”, ponovno je izazvalo proturječne misli u mom umu. Nekadašnji tekstovi Svetog pisma koji su me obuzimali, otkrivajući potpuno uništenje zlih u Drugoj smrti, vratili su se snažno u moju dušu te sam se našla u nedoumici u pogledu „ortodoksnog” gledišta. U tom stanju sukoba zavapila sam Gospodinu za svjetlom. Sljedeći redak iz Svetog pisma dao mi je do znanja da će mi Bog u svoje vrijeme jasno pokazati što je istina: „Sve je Pismo nadahnuto od Boga i korisno za nauk.” Odlučila sam da ću, kada budem imala slobodnog vremena, proučavati Sveto pismo o ovoj doktrini, koristeći Konkordanciju dr. Younga samo kako bi mi pomogla pronaći sve retke koji se bave tom temom. Baš tada bila sam zauzeta pripremama za povratak u Irsku na odmor. Nakon istraživanja i uspoređivanja biblijskih redaka jednih s drugima, postala sam potpuno uvjeren u istinitost Druge smrti, kao i u nepostojanje duše sveca ili grešnika u razdoblju od smrti do uskrsnuća.

To sam priznala starješinama skupštine s kojom sam bila u zajedništvu te drugim prijateljima i evanđelistima. Izrazili su svoju duboku tugu, a neki su me osudili kao heretika, rekavši kako su „vjerovali da će svi prihvatiti ovu đavolju doktrinu prije nego što se otkrije Čovjek grijeha”.

Starješine (poznate kao „Otvorena braća”) okupile su se da me ispituju te su odlučile da me treba izopćiti – predati Sotoni! 1. Kor. 5:4,5 i 2. Ivanova 7-11 bili su tekstovi Svetog pisma na temelju kojih su me isključili iz svoga zajedništva. Neki su bili u suzama, ali su bili dužni podložiti se autoritetu Braće, koji je jednak autoritetu Rimske Crkve.

Usred tih kušnji Gospodin je ispunio moje srce svojim savršenim mirom i sačuvao me od gorkih misli protiv onih za koje sam znala da hodaju u tami te stoga ne znaju što čine. Otkad sam isključena, upoznala sam nekoliko kršćana istomišljenika, tako da ovdje nisam toliko izolirana kao što sam bila u Indiji. Jedna moja sestra, brat i šogor vide Istinu i pate zbog nje. Postoje i neki koji traže više svjetla te mi na mnoge načine Gospodin otvara vrata za služenje.

Prijatelji misionari nadali su se da ću se sljedeće godine, nakon odmora, vratiti u N_____. Ali kada sam i njima pisala, shvatila sam da će me i oni isključiti iz svojeg kruga. Ipak, znajući da nisam sluga ljudi, uvjeren sam da će Gospodin, ako želi da ponovno odem u Indiju, pripremiti put za mene.

Žao mi je što sam vratila Milenijsko svanuće te sada naručujem nekoliko knjiga. Sa zahvalnošću, vaša u strpljivosti Isusa Krista, (GĐICA) M. A. McBRIDE, Irska.

POŠTOVANI G. RUSSELL:

Izlazeći iz (Anglikanske) crkve jednoga nedjeljnog jutra, na vrhu ulice sreo sam jednog od svojih kolega s posla. Upitao sam ga što tamo radi, na što mi je odgovorio da dijeli literaturu Biblijskog i traktatnog društva Stražarska Kula, uručivši mi istodobno traktat o evoluciji. Pročitao sam ga sa zanimanjem te zatražio još materijala za čitanje. Sljedeće što sam dobio bilo je Svanuće, Svezak I. Nisam ga trebao ni puno čitati da bih uvidio kako je to upravo ono što mi treba, budući da sam bio prilično zbunjen ortodoksnim tumačenjem nekoliko važnih doktrina. Vi ste mi ih toliko razjasnili da je Biblija za mene sada nova knjiga. Smatram da je to najzanimljiviji studij kojeg sam se dosad prihvatio. Studiozne sam naravi i nakon čitanja Sveska I. nabavio sam preostala četiri sveska, koja sam upravo završio. U mojoj ograničenoj biblioteci nema knjiga koje cijeni više od vaših pet svezaka. Cilj ovog pisma jest izraziti vam svoju zahvalnost na velikoj pomoći koju ste mi pružili svojim dubokim uvidom i jasnim razmišljanjem o Svetom pismu. Nepotrebno je reći da sam za njih uspio zainteresirati i svoje prijatelje.

Plan koji ste iznijeli u Svanućima takav je da se obraća razumu kao posve logičan i u potpunosti je u skladu s onim kako bi čovjek i zamišljao Boga. Izvan takvog plana samo postojanje ostaje zagonetka.

Sa zahvalnošću prema vama ostajem, s ljubavlju vaš, E. WORSNOP, Engleska.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Bila sam jedna od onih zainteresiranih koji su postavljali pitanja kada ste prošlog ljeta bili u našem gradu. Osjećala sam veliku zahvalnost zbog vaših objašnjenja i s vremenom sve više volim ovo čisto evanđelje. O, kako samo hvalim Gospodina što mi je dao čuti neke od dobrih stvari koje su neokaljane ovim svijetom! Bila sam tako umorna i boljela me duša dok sam promatrala sjenu grijeha u svemu, čak i u najglasnijoj religiji! Mislila sam da će jedino olakšanje biti smrt. Ali kad me božanska ljubav dotaknula, oživjela sam i dobila dovoljno snage da ustanem te da me Gospodin nahrani, baš poput Ilije pod smrekom. I sada mi je drago što mi svijet nije bio privlačan, inače bih možda njime bila zadovoljna. Prije sam mislila da sam nesretna, ali sada znam da je to samo ostvarenje Njegovog plana.

Vaš peti svezak bio mi je pravi blagoslov zbog otkrivanja istina iz Svetog pisma. Biblija mi postaje sve ljepša. Sada je to za mene Knjiga nad knjigama. Sjećam se vremena kada sam vjerovala da doista više

volim Shakespearea, Goethea, Darwina ili Platona. Izgovaram to sa sramom. Ne znam čemu je to iskustvo služilo, osim kako bih spoznala da nema ničega vrijednoga u onome što svijet naziva velikim.

Religiozno sam odgojena te poučena da Riječ smatram svetom i da vjerujem u osobnog Boga i osobnog Spasitelja. Imala sam i prirodnu sklonost prema vjeri, voljela sam rad u crkvi i nedjeljnoj školi te proučavanje Biblije, još od djetinjstva pa do odrasle dobi. Zatim su evolucija i viša kritika unijele kaos u moja uvjerenja te sam došla do zaključka da su me pretenciozni teolozi uvelike izmanipulirali i da je, naposljetku, cijela stvar bila samo prijevara. Tama u kojoj sam se nalazila nekoliko godina bila je velika, stoga sam još više cijenila svjetlo i istinu kada su mi sinule. Kakvog li olakšanja! Kakve li radosti! Nikad prije nisam doživjela takvo što. Vaš „Plan vjekova” djeluje poput velikog reflektora usmjerenog prema Riječi Božjoj; Istina je osvjetljena i tu nema mjesta pogrešci. Ali zašto sam ja tako povlaštena? Drugi oko mene, moji bližnji, to ne vide. To je tako uznemirujuće! Rijetko mogu govoriti o tim stvarima, stoga mogu samo moliti i čekati. Čini se da Duh Božji ne odobrava previše govora. Spremna sam biti strpljiva, budući da sam se u potpunosti položila na oltar, kako bi moja smrt bila jednako apsolutna kao i Njegova.

Vaša u vezama „mira i dobre volje među ljudima”,
ALICE M. TAIT, Indiana.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Prošlo je dosta vremena otkako sam vam pisao, pa sam odlučio poslati vam nekoliko redaka, tek toliko da znate da sam još uvijek u „utrci”, nastojeći dosegnuti „cilj”. Slava Bogu!

Postupajući u skladu s prijedlozima koje sam ranije primio od vas, sada sam po drugi put odbio potpisati peticiju za izdavanje dozvole prodavaonici alkoholnih pića. Prvo želim reći da znam kako ste me uputili ispravno i u skladu s Biblijom, na čemu vam zahvaljujem. Pored toga, ovdašnje su crkve organizirale prilično snažan pokret za apstinenciju od alkohola, s kojim također nisam želio imati posla, već sam nastojao zadržati neutralnost; isto vrijedi i za politiku – budući da sam „tuđinac”, nisam želio glasati. Kao posljedica toga stvorilo se raspoloženje da me se progoni, i to, čini se, sa svih strana. Naime, ranije sam se zanimao za crkveni rad, sudjelovao sam u politici i potpisivao peticije za izdavanje dozvola prodavaonicama alkoholnih pića. Ali nemojte misliti, dragi brate, da se žalim. Ne, „radujem se uvijek u Gospodinu!” Nekada sam bio član jedne bratske organizacije, a budući da sam odbio prihvatiti ponude bilo kojeg masonskog bratstva (u koja su učlanjeni svi istaknuti ljudi u našem gradu) da postanem njihov član, oni su svoje pokroviteljstvo općenito prebacili na moje konkurente.

Shvaćam kako bih, sudjelujući u političkoj kampanji ili kakvom sličnom pokretu, lako mogao završiti u borbi protiv Gospodina, „koji čini da Ga slavi čak i ljudski gnjev”. Sve više shvaćam važnost riječi našeg dragog Spasitelja iz Njegove molitve Ocu: „U svijetu su, ali nisu od svijeta.” Ah, da! Svakom posvećenom vjerniku to mnogo znači. Iako smo u svijetu, trebamo ostati odvojeni od njega – kako nam se odjeća ne bi „okaljala” dodirom. Ako ne želimo biti svjetovno nastrojani, moramo jako paziti kako se postavljamo prema onim stvarima koje u ovo današnje vrijeme zaokupljaju pozornost svijeta – poput reformističkih pokreta, financijskih pitanja i slično. Jer ako posvećujemo svoje vrijeme takvim stvarima (zapravo, ne svoje vrijeme, budući da smo sve što imamo posvetili Gospodinu) do te mjere da svijet polaže pravo na nas, onda bismo, nalazeći se u svijetu, postali i dio svijeta, jer bi nas zanimalo ono što zanima svijet. „Tjelesan (svjetovno nastrojen) čovjek ne spoznaje ono što je od Duha”, pa stoga za to nije ni zainteresiran. Koliko bismo se više onda mi, koji imamo duhovni vid, trebali prestati zamarati naravnim ili svjetovnim stvarima. Svi takvi pokreti, koji su tema dana, rađaju samo „svađom, zlobom, bijesom, mržnjom” i sličnim osjećajima, uzrokujući da svi koji imaju s njima veze potiču i njeguju zle sklonosti, što je potpuno suprotno zakonu ljubavi.

Moleći za trajne Gospodinove blagoslove na vas i na sve s vama, vaš u jednoj blagoslovljenoj nadi, A. W. KRUEGER, Missouri.

DRAGI BRATE U KRISTU:

Brojni duhovni blagoslovi u kojima smo uživali tijekom ove godine povećavaju našu zahvalnost i ljubav prema Sionskoj stražarskoj kuli. Mili brate, nikada nećemo u potpunosti shvatiti koliko dugujemo Gospodinu dok se nalazimo s ove strane „zlatnog grada”. Sve do tog veličanstvenog dana kada stignemo u svoju radosnu domovinu – što je ostvarenje svih naših nada – s velikim zadovoljstvom iskazujemo čast koliko god smo to sada sposobni.

Godišnje izvješće Društva ispunilo mi je srce zahvalnošću. Postojala je samo jedna tužna crtica koja me ožalostila, a to je spominjanje činjenice da su neka pisma primljena u uredu KULE bila puna gorčine. Uistinu, to vam mora biti jako bolno.

Gledajući unatrag na proteklu godinu, mogu iskreno reći da je za mene bila blagoslovljena. Prilažem novčanu uputnicu na \$ _____; molim vas da odvojite 1,00 USD za pretplatu na Kulu, a ostatak uplatite u fond Dobre nade za 1902. godinu. Ovdje ćete također pronaći moje uplate ispunjene nade za 1903. godinu.

Želeći vam sretan Božić te sretnu i plodnu Novu godinu, s puno kršćanske ljubavi, ostajem vaša u službi našeg Kralja, CARRIE CROWLEY, Missouri.

Osmogodišnja kći jedne sestre u istini sama piše sljedeće:

DRAGI BRATE RUSSELL:

Imala sam izbor otići u Eden Musee ili uzeti 50 centi te ih želim posvetiti Gospodinu. Mama mi je objasnila na koje ih sve načine mogu dati Gospodinu, a ja bih radije sudjelovala u slanju istine nekome; pa vas molim da ovaj novac stavite u Traktatni fond. Poslat ću ga zajedno s maminim novcem.

Šaljem vam svoju ljubav i nadam se da ću vas jednoga dana i upoznati. Neka vas Bog sve blagoslovi i čuva. Vaša mala prijateljica, RUTH SNOW, New Jersey.

Pismo još jednog djeteta:

DRAGI BRATE RUSSELL:

Kako smo mi djeca prodali svog ponija, u prilogu, molim vas, primite osam dolara – što je moj udio – da ih iskoristite za širenje istine.

Vaša sestra u Kristu, HATTIE E. HUYCK, Iowa.

